

KEMÉNYFI GÁBOR
Utolsó találkozás

Emlékezés Makovecz Imrére

– Nincs még bent – a kedves titkárnő kezét nyújtott.
 – De jól van?
 – Hát... igen.
 Gömbforma csend.
 – Üdvözlöm szeretettel.
 – Megmondom neki, hogy itt járt.

Mikor a sötétlő folyosón kifelé haladtam, éppen megérkezett.

Törekény volt, mindenkinél törekényebb.

– Szervusz, Imre.
 – Szervusz, kit keresel?
 – Hozzád jöttem. Ha van pár perced.
 – Gyere!

Ahogy előttem ment – lassan lépkedett –, vékonyka hátán ott volt a gömbforma csend. Kabátja félrecsúszott, alig volt alatta más, csak a már csontsovány, csak az a két szent lapocka, csak az az elfogyó test.

– Ül le! – mutatott már bent az asztala melletti robusztus székre.

Amint kabátját gombolni kezdte, felálltam, és hozzáléptem.

– Ne...
 – De...

A kabátot finoman lesegítettem, de szemérmességben azért a kezébe adtam.

Leültünk – ő az íróasztalához, én a szeretett székre.

– Hogy vagy?

– Nem jól – és elfogta valami görcsös köhögésféle. Majdnem egy percig – mozdulatlanul – szája elé tett kézzel ült, előrehajolva, hogy elmúlhasson a szorítón megszegett – mert az idő e percben megrepedt – bentrekedt lehet.

– Látod, ilyenek vannak – mondta, mikorra jobban lett.

Az asztal lába mellől egy flakonos vizet vett fel – kupakját csavargatta –, de nem ivott belőle.

Beszélggettünk. Ő rágyújtott.

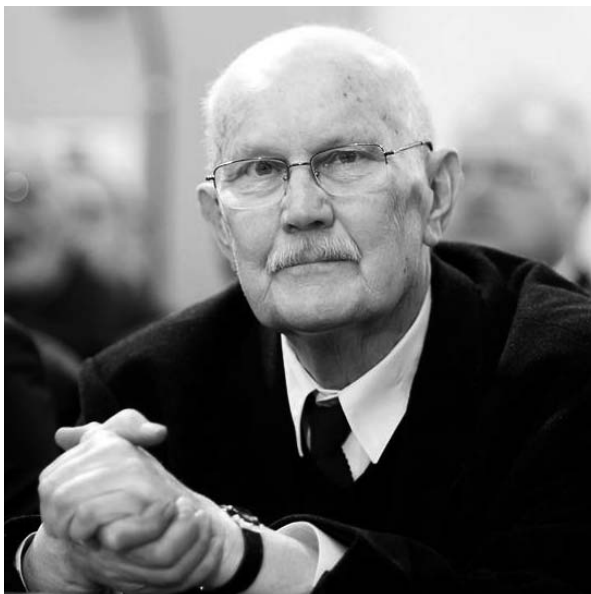
Arca szép és nemes volt.

Most is – mint minden találkozásunkkor – éreztem, a lét határfelületén tartózkodott.

A kedvenc tartományban.

Még Itt, már Ott.

Hogy beszélgetésünk alatt elsírta magát, mindenél megrendítőbb volt. Egy történetet mesélt el, meghatódott.

Makovecz Imre (1935–2011)

– Még most is sírok – elomló tekintetében élete benne volt.

Aztán másfelé terelődtek a gondolatok, milyenek a templomok, milyenek is az angyalok.

Az angyal szárnyfelfüggesztését kezdtem boncolgatni.

– Különös anatómiájú az emberi hát. Szemben a has, a mell egyszerű izomzatával, valami félelmetes rafinéria rejlik benne. A lapocka felső-harmad pontján van egy szinte lyukas rész, melyen át semmilyen izom nem köt, nem vezet, ez a felület a szárny csatlakozópontja lehet.

– Pontosan hol? – kérdezte. – Gyere, a hátamon mutasd meg!

Felálltam, hozzáléptem.

És kemény hátára tettem a kezem.

A lapocka szinte csak a csont volt. Ujjammal megérintettem azt a pontot.

– Itt ízesül.

Visszaültem a székre. Még szó volt pár dolgról. Az állapotáról.

– Testi nyavalyáink a referenciáink – mondtam. – Ez minden szellemi embernél így volt.

– Igen – válaszolt. – Ha felvállalsz valamit, jönnek a gondok. De mit akar velem az Isten?! – a hangjában megrendítő indulat volt.

Még egyet-mást elmondtunk magunkról – vigasztal, hogy elmondhattuk –, és már búcsúztunk.

– Erős vagy – szóltam, és felém nyújtott kezét hittel megszorítottam.

Szeretetével megtelt a gömbforma csend.

– Szervusz – köszöntem el –, az Isten áldjon, Imre.

– Az Ég áldjon meg, Gáborka – és még egyszer – utoljára – egymás kezét fogtuk.